

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

04 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Ursache Petru,

Judecători - Timofti Vladimir, Alerguș Constantin

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Pascal Veronica în numele inculpatului Voloșenco Serghei, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 noiembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Voloșenco Serghei Xxxx, născut la xxxx, originar și domiciliat din r-nul xxxxxx, s. xxxxxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 18.01.2017 – 26.05.2017 (prima instanță);
2. 22.06.2017 – 13.11.2017 (instanța de apel);
3. 01.02.2018 – 04.04.2018 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Bălți (sediul central) din 26 mai 2017, cauza fiind examinată în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Voloșenco Serghei a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa de 5 ani 4 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

De asemenea, a fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de părțile vătămate Șmiler Piotr și Șmiler Natalia, fiind dispusă încasarea din contul lui Voloșenco Serghei, în beneficiul lui Șmiler Piotr suma de 10000 lei cu titlu de prejudiciu moral, și în beneficiul lui Șmiler Natalia suma de 30000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

1.1. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că inculpatul Voloșenco Serghei din timp, prin înțelegere prealabilă cu două persoane în privința cărora cauza penală a fost disjunctă, au pus la cale comiterea unui atac tâlhăresc în privința familiei Șmiler, despre care presupuneau că dețin bani, deoarece anterior de câteva ori au schimbat la Șmiler Piotr o sumă impunătoare de bani.

Astfel, ei s-au înțeles ca persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunctă, să asigure transportarea cu automobilul la domiciliul familiei Șmiler și

așteptarea persoanei în privința căreia cauza penală a fost disjunctă și a lui Voloșenco Serghei, dar ultimii la rândul său să efectueze atacul tâlhăresc asupra familiei Șmiler.

Prin urmare, la 12.12.2014, aproximativ la ora 16:30, conform înțelegerii prealabile, în scopul săvârșirii tâlhăriei planificate, persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunctă, care asigura transportarea numiților, o persoană în privința căreia cauza penală a fost disjunctă și Voloșenco Serghei, a plasat automobilul său în apropierea blocului locativ nr. 20 amplasat pe str. Lesecico, mun. Bălți, în așteptarea complicilor săi.

Ca urmare, persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunctă și Voloșenco Serghei, ieșind din automobil, s-au deplasat în blocul nr. 20 amplasat pe str. Lesecico, mun. Bălți, poziționându-se pe scara de intrare, între etajul 4 și etajul 3, așteptând sosirea familiei Șmiler.

Astfel, auzind că ascensorul s-a oprit la etajul 3, în scara blocului unde ei se aflau, și din ascensor au început să iasă oameni, numiții Voloșenco Serghei, persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunctă, fiind mascați, cu glugi pe cap și fulare pe față, pregătite din timp, s-au îndreptat înspre familia Șmiler, în scopul atacării acestora.

În același timp, Voloșenco Serghei, fiind mascat, a scos din buzunar un pistol proveniența căruia nu a fost stabilită, presupunând că membrii familiei Șmiler dețin bani, a tras de patru ori în direcția lor, ca rezultat a cauzat părții vătămate Șmiler Piotr vătămări corporale neînsemnate și părții vătămate Șmiler Natalia vătămări corporale medii. În acest timp, numitul persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunctă, fiind și el mascat, se afla în spatele lui Voloșenco Serghei și urmărea cele întâmplate.

În cele din urmă, Voloșenco Serghei și persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunctă, nerealizând până la capăt intenția lor și neobținând careva bunuri de la familia Șmiler, s-au îndreptat în grabă spre ieșirea din blocul locativ nominalizat, apoi în direcția automobilului, cu care au venit.

Ca urmare, persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunctă și Voloșenco Serghei s-au așezat în automobilul care le aștepta, la volanul căruia se afla o persoană în privința căreia cauza penală a fost disjunctă, și în mod grăbit au părăsit locul comiterii infracțiunii. Ulterior, aflându-se în apropierea s. Dobrogea Veche, r-nul Sîngerei au incendiat automobilul cu care s-au deplasat.

Acțiunile inculpatului Voloșenco Serghei au fost încadrate de prima instanță în baza art. 188 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal, - tâlhăria, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, săvârșit de două sau mai multe persoane, de o persoană mascată, cu aplicarea armei sau altor obiecte folosite în calitate de armă.

2. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către părțile vătămate Șmiler Piotr și Șmiler Natalia, care au solicitat casarea sentinței în latura pedepsei stabilite și încasarea prejudiciului, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai aspră și să fie admisă integral acțiunea civilă înaintată.

În argumentarea apelului, părțile vătămate au invocat că:

- inculpatului Voloșenco Serghei i-a fost aplicată o pedeapsă blândă și s-a încasat prejudiciul moral într-o sumă prea mică, neraportată la infracțiunea săvârșită și cu prejudiciul cauzat;

- hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;

- Voloșenco Serghei împreună cu două persoane a săvârșit împotriva lor atacul în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viață și sănătate și cu aplicarea armei, fiind mascat a tras de patru ori în direcția lor, cu ei era și copilul minor Șmiler Damir, care la fel a suferit în urma faptei prejudiciabile, suportând o traumă psihoemoțională, are temeri de a se deplasa singur, tresare la zgomote, are stare de neliniște;

- în rezultatul împușcăturilor efectuate de Voloșenco Serghei, lui Șmiler Piotr i s-au cauzat vătămări corporale neînsemnate, iar lui Șmiler Natalia i s-au cauzat leziuni corporale medii. Voloșenco Serghei de patru ori a tras în direcția lor având scopul de a-i omorî pentru a sustrage bunurile ce le aparțin. În urma atacului toată familia a suferit mult, stresul, coșmarul prin care au trecut îi urmărește până în prezent, iar starea de frică, neliniște îi însoțește peste tot;

- după toate tratamentele primite nu a fost posibilă recuperarea funcției mâinii stângi, funcția de apucare a mâinii stângi e dereglată. I-a fost recomandat tratament chirurgical în mod planificat. Anume Voloșenco Serghei a fost cel care a împușcat și i-a pricinuit leziunile corporale sus indicate. La moment nu poate munci în deplină măsură din motivul dereglării de apucare a mâinii, consecință ireversibilă;

- suferințele fizice, psihice pe care le-a primit în urma acțiunilor inculpaților le apreciază în mărime de 400000 lei pentru Șmiler Natalia și 100000 lei pentru Șmiler Piotr;

- instanța de judecată a aplicat în privința lui Voloșenco Serghei o pedeapsă prea blândă și a încasat prejudiciul moral într-o sumă prea mică neraportată la gravitatea și suferințele psihice, și fizice cauzate părților vătămate, de gradul de vinovăție a condamnatului Voloșenco Serghei;

- la stabilirea pedepsei instanța de judecată a ținut cont de faptul că Voloșenco Serghei a recunoscut vina, la locul de trai se caracterizează pozitiv și a solicitat examinarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, însă inculpatul Voloșenco Serghei de la bun început nu numai că n-a recunoscut vina, dar și mult timp s-a eschivat de la urmărirea penală, fiind în

căutare. Ultimul a recunoscut vina numai din considerentele că ceilalți doi inculpați au fost recunoscuți vinovați și condamnați la pedeapsă.

- inculpatul Voloșenco Serghei a recunoscut vina nu din considerentele că se căiește în cele întâmplate, dar a recunoscut vina în ultimul moment pentru a-și ameliora soarta;

- Voloșenco Serghei a săvârșit o infracțiune gravă, anterior a fost judecat pentru comiterea unei infracțiuni similare, fiindu-i stabilită o pedeapsă cu închisoarea, nu a tras concluzii, n-a mers pe calea corijării și iarăși a comis o infracțiune, nu este angajat în câmpul muncii, nu are o ocupație permanentă, nu are nici un venit pentru existență, fapt ce permite de a presupune continuarea activității criminale;

- participarea lui Voloșenco Serghei la săvârșirea acestei infracțiuni a fost primordială, anume el a fost cel care aplicând arma le-a cauzat leziuni corporale;

- la aplicarea pedepsei în privința lui Voloșenco Serghei nu s-a ținut cont de criteriile de individualizare a pedepsei și prejudiciului moral cauzat.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 noiembrie 2017, a fost admis apelul declarat, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Voloșenco Serghei s-a considerat a fi vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, de 6 ani 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În rest dispozițiile sentinței primei instanțe au fost menținute.

3.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a conchis referitor la pedeapsă, care este latura contestată în apel, că există temei legal pentru casarea sentinței în această parte.

În acest sens, instanța de apel a menționat că prima instanță nu a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 61, 75 Cod penal, la stabilirea termenului de pedeapsă aplicat inculpatului, adică de gravitatea infracțiunii săvârșite, de sancțiunea stipulată de art. 188 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal, care prevede pedeapsa sub formă de închisoare de la 8 la 10 ani, infracțiune ce se califică conform art. 16 alin. (4) Cod penal, ca infracțiune gravă.

Astfel, instanța de apel a indicat că ține cont, că inculpatul a fost condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal, pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie, adică atacul săvârșit asupra persoanei în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, săvârșit de două sau mai multe persoane, de o persoană mascată, cu aplicarea armei sau altor obiecte folosite în calitate de armă, că anterior el a mai fost condamnat în afara teritoriului Republicii Moldova și nu este la prima abatere penală, fiind eliberat condiționat înainte de termen, însă nu și-a tras concluziile necesare și a comis infracțiunea în cauză, calificată ca fiind una gravă, că anume el a fost

persoana care a efectuat patru împușcături din pistol în direcția părților vătămate, printre care era o femeie și un copil minor și care au avut de suferit mult în urma acțiunilor lui infracționale.

Din considerentele expuse, instanța de apel a conchis că sentința primei instanțe urmează a fi casată parțial, în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei hotărâri noi, cu stabilirea în privința lui Voloșenco Serghei a pedepsei sub formă de închisoare pe termen de 6 ani 6 luni, ținând cont și de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, pedeapsă pe care instanța de apel a considerat-o echitabilă faptei infracționale săvârșite și fiind în corespundere cu împrejurările cauzei, normele legale și care va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului.

Cu referire la acțiunea civilă înaintată de părțile vătămate, instanța de apel a menționat că nu există temei legal pentru casarea sentinței atacate în latura civilă, după cum se solicită în apelul declarat.

La acest capitol, instanța de apel a notat că prima instanță just a apreciat real prejudiciul moral cauzat în mărime de 10000 lei părții vătămate Șmiler Piotr și în mărime de 30000 lei părții vătămate Șmiler Natalia, sume care în viziunea instanței de apel sunt reale ca compensare a prejudiciului moral în raport cu suferințele suportate de părțile vătămate Șmiler Piotr și Șmiler Natalia în urma acțiunilor infracționale săvârșite de inculpatul Voloșenco Serghei, ținând cont de faptul că în urma infracțiunii intenționate a inculpatului au fost cauzate suferințe de ordin fizic, psihic și emoțional, părțile vătămate fiind atacate de două persoane mascate, ce le-au provocat vătămări corporale neînsemnate și respectiv medii, prejudiciul moral fiind evident și care necesită recuperare, sumă care în viziunea instanței de apel este suficientă și reală, corect fiind diminuată suma încasată în beneficiul părților vătămate din contul inculpatului, ținându-se cont de circumstanțele cauzei, de aceea suma încasată în calitate de prejudiciu moral este considerată una pe măsură de a recupera suferințele cauzate, or quantumul despăgubirilor trebuie stabilite astfel, încât acesta să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor și nici venituri nejustificate pentru victimele daunelor.

4. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar, de către avocatul Pascal Veronica în numele inculpatului Voloșenco Serghei, care indică temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 7), 8), 13) Cod de procedură penală, art. 6 CEDO, art. 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO, și solicită casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei penale în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului, recurentul invocă că:

- instanța a admis o cale de atac neprevăzută de lege sau apelul a fost introdus tardiv - reieșind din faptul că examinarea dosarului penal a avut loc în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, calea de atac pentru această procedură este

- recursul. Însăși partea vătămată a declarat recurs. Instanța de apel a examinat contestarea în ordine de apel;

- hotărârea motivată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța de fond și apel au admis erori grave de fapt și de drept, care au afectat soluția instanței, or instanța de apel nu și-a motivat soluția prin care a înăsprit pedeapsa stabilită, fiind făcută mențiune doar la art. 364¹ Cod de procedură penală, nefiind reflectat art. 79 Cod penal invocat de apărare;

- a intervenit o lege penală mai favorabilă condamnatului (modificările din 20.12.2017), or, art. 75 Cod penal în această redacție prevede că: „O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei”. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată. Începând cu 20.12.2017, articolul 90¹ Cod penal, stabilește condamnarea cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare, or instanța de apel nu a examinat cerințele prevăzute de aceste articole;

- fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal, deoarece infracțiunea comisă de condamnat se încadrează în baza art. 287 alin. (3) Cod penal. Încadrarea juridică a fost făcută în baza art. 188 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal, constituie o încadrare juridică eronată;

- faptul depunerii cererii în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, nu constituie și recunoașterea încadrării juridice a infracțiunii;

- instanțele de judecată nici nu au analizat elementele infracțiunii, dar au transcris conținutul ordonanței de învinuire și a rechizitoriului, care probe au stat la baza acestei concluzii. Aceste condiții impuse nu numai de legea națională, dar și de CtEDO, nu și-au găsit reflectare în sentință, fapt care a condus la violarea art. 6 §1 al Convenției Europene și art. 1 Protocolul 1: - lipsa unei decizii motivate;

- un element important al infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, este spațiul public, care deosebește de infracțiunile comise împotriva personalității. Fapta s-a consumat anume în spațiul public, s-a demonstrat aplicarea armei de foc și prezența motivelor huliganice.

5. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul care pledează pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, menționând în acest sens că instanța de apel rejudecând cauza s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, just a constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei, și corespunzător, corect a încadrat acțiunile făptuitorului și a apreciat fiecare probă prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

Totodată, invocă că alegațiile recurentului ce țin de temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 7) Cod de procedură penală, nu sunt altceva decât

o interpretare eronată a prevederilor legale la adoptarea sentinței în cazul recunoașterii vinovăției (*art. 509 alin. (6) Cod de procedură penală*), care nu se referă la judecarea cauzei în speță, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală – art. 364¹ Cod de procedură penală.

Mai mult, indică că împotriva sentinței adoptate de prima instanță în urma judecării în procedură simplificată părțile pot exercita calea de atac a apelului, de regulă sub aspectul individualizării pedepsei.

În continuare, ce ține de criticile recurentului că în acțiunile inculpatului nu au fost întrunite elementele infracțiunii, ce cad sub incidența temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, a menționat că faptul nerecunoașterii vinovăției și dezacordul cu calificarea juridică a acțiunilor făptuitorului, este o modalitate de apărare și nu constituie temei pentru casarea hotărârilor contestate.

Subsidiar, a reținut că recurentul în recurs își manifestă dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, ce nu este un temei de recurs.

A mai specificat că invocarea temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 13) Cod de procedură penală, precum că a intervenit o lege mai favorabilă condamnatului, având în vedere modificările operate la 20.12.2017 în art. 75 Cod penal, nu este aplicabilă în speță.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, se reține că recurentul invocă prezența temeiurilor de recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 7), 8), 13) Cod de procedură penală, și anume cazurile când: *„hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, instanța a admis o cale de atac neprevăzută de lege sau a apelul a fost introdus tardiv, fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, a*

intervenit o lege mai favorabilă condamnatului” și art. 6 §1 CEDO, art. 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO – lipsa unei hotărâri motivate.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate de recurent și motivele specificate în susținerea acestor temeiuri de recurs, nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, din următoarele considerente.

Primordial, Colegiul penal ține să menționeze că în speță, cauza a fost examinată în procedură simplificată, or prin înscris autentic inculpatul Voloșenco Serghei a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, ulterior sentința pronunțată în cauză a fost atacată cu apel doar de către părțile vătămate, care au contestat sentința în partea pedepsei și în partea civilă, iar inculpatul fiind de acord cu sentința primei instanțe nu a exercitat calea de atac apelul. Prin decizia instanței de apel, a fost admis apelul declarat de părțile vătămate, și casată sentința doar în latura stabilirii pedepsei, fiind înăsprită măsura de pedeapsă stabilită inculpatului, în rest sentința primei instanțe a fost menținută fără modificări.

În acest sens, Colegiul penal invocă că inculpatul care nu a atacat sentința de condamnare cu apel, iar pedeapsa aplicată a fost majorată în urma admiterii apelului părților vătămate poate declara recurs împotriva deciziei instanței de apel numai cu privire la aplicarea pedepsei, dar nu la existența vinovăției sau la alte chestiuni ale sentinței menținute de instanța de apel, mai mult că în speță, sentința primei instanțe a fost adoptată în procedura simplificată, și inculpatul putea să o conteste doar în latura individualizării pedepsei penale și încălcărilor de procedură.

Luând în considerare faptul că sentința primei instanțe a fost modificată de instanța de apel doar în latura pedepsei, fiind înrăutățită situația inculpatului în această parte, Colegiul penal prin prisma art. 420 alin. (4) Cod de procedură penală, conchide că inculpatul și apărătorul acestuia puteau să conteste decizia instanței de apel, doar sub acest aspect, în rest invocările ce țin de încadrarea juridică a faptei, prezența sau lipsa elementelor infracțiunii, precum și vinovăția inculpatului, se resping ca inadmisibile.

Prin urmare, în privința temeiului de recurs invocat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, sub aspectul că instanța de apel nu și-a motivat soluția prin care a înăsprit pedeapsa stabilită de prima instanță, Colegiul penal constată că nu și-a găsit confirmarea în urma cercetării materialelor cauzei, nefiind identificate careva circumstanțe care ar justifica incidența temeiului invocat, dat fiind faptul că, instanța de apel, la judecarea apelului și adoptarea deciziei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, s-a expus detaliat și argumentat asupra motivelor relevante invocate, fiind redată clar motivele pe care se întemeiază soluția instanței de apel de înăsprire a pedepsei stabilite, în baza criteriilor generale de individualizare a pedepsei, stipulate în art. 75 Cod penal.

Mai mult, Colegiul penal analizând conținutul deciziei instanței de apel sub aceste aspecte (f.d. 59-60, vol. III), în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Astfel, în baza celor expuse, se resping ca nefondate criticile recurentului că: *„instanțele de judecată nici nu au analizat elementele infracțiunii, dar au transcris conținutul ordonanței de punere sub învinuire și a rechizitoriului, ce probe au stat la baza acestei concluzii, prin ce s-a încălcat art. 6§1 CEDO, și art. 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO*, or instanța de judecată, în temeiul cererii autentice a inculpatului Voloșenco Serghei (f.d. 218, vol. II), a examinat cauza în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, întemeindu-și soluția de condamnare a inculpatului pe probele administrate la faza urmăririi penale, pe care le-a apreciat corect prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, și care au demonstrat pe deplin vinovăția inculpatului Voloșenco Serghei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal, care nici nu a fost contestată cu apel de către ultimul, iar instanța de apel a menținut corect sentința în această parte fără modificări, motiv din care instanța de recurs nu identifică nici un temei de a interveni sub aspectele contestate în hotărârile instanțelor ierarhic inferioare.

La fel, se respinge ca neîntemeiat argumentul recurentului că: *„faptul depunerii cererii în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, nu constituie o recunoaștere a încadrării juridice a infracțiunii”*, or constituie opinia subiectivă a recurentului, din moment ce prin depunerea cererii de către inculpat pentru examinarea cauzei în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, acesta trebuie să recunoască și încadrarea juridică a faptelor, ce în speță a fost confirmat subsidiar prin faptul neatăcării de către inculpat a sentinței primei instanțe cu apel.

Ce ține de temeiul de recurs specificat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 7) Cod de procedură penală, în sensul că instanța de apel a admis o cale de atac neprevăzută de lege sau apelul a fost introdus tardiv, reieșind din faptul că cauza a fost examinată în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, iar calea de atac pentru aceasta procedură este recursul, Colegiul penal conchide că este invocat neîntemeiat, iar argumentul invocat nu poate fi acceptat, deoarece reprezintă o interpretare eronată de către recurent a normelor de drept, or instanța de apel corect a examinat cauza în ordine de apel, or sentința primei instanțe pronunțată în urma examinării cauzei în procedura prevăzută de art.

364¹ Cod de procedură penală, cade sub incidența sentințelor ce pot fi atacate cu apel, conform prevederilor art. 400 Cod de procedură penală.

Totodată, în privința temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 13) Cod de procedură penală, că a intervenit o lege mai favorabilă condamnatului, prin modificările operate la 20.12.2017 în art. 75 Cod penal și introducerea art. 90¹ Cod penal, Colegiul penal stabilește că nu este incident în speță, or luând în considerare circumstanțele cauzei, reținute just de instanța de apel, ce țin de personalitatea inculpatului, gravitatea infracțiunii săvârșite, modul de săvârșire a acesteia, prin efectuarea a 4 împușcături în direcția părților vătămate, care erau însoțite de un minor, modificările operate în Codul penal, la care se referă inculpatul nu sunt aplicabile inculpatului Voloșenco Serghei, și respectiv nu-i ameliorează situația stabilită prin decizia instanței de apel.

7. Prin urmare, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent care ar fi afectat hotărârea atacată, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul declarat este inadmisibil fiind vădit neîntemeiat.

8. Conducându-se de prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Pascal Veronica în numele inculpatului Voloșenco Serghei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 noiembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Voloșenco Serghei Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **27 aprilie 2018**.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin